אוקיאני – פרק י"א

בבוקר, השכווי שמתחת לחלון שלי נטול כל בינה ומתחיל לצעוק אולי ברבע לעשר, לא שעה יאה לתרנגולים נורמליים לכל הדעות. אני קמה מהמיטה, נוטלת ידיים בכיור בכוס פלסטיק ששמרתי במיוחד לצורך זה, מתלבשת כרגיל – ג'ינס, טי שירט, סנדלי שורש, סרט צבעוני בשיער שבכל זאת יזכיר לי שאני נערת פרחים בפוטנציה ולא מועמד בגיבוש לצנחנים. צחצוח שיניים, ברכות השחר במהירות אוטוסטרדה, ספר ומחברת ועט לתיק, ואני מתחילה לפסוע בדרך שהלכתי אתמול בערב.

האור פועל בה משהו, ברישיקש, והיא כבר לא מעוררת סלידה או זרות. משהו מהעליבות שלה לובש גוון יותר מעושה, כמו נערה דלפונית שמתחנחנת ובד בבד מדגישה את דלותה בפני העוברים ושבים. אל הבית חב"ד אני מגיעה כבר סמוך לאחת עשרה ומציצה פנימה. בחצר המסוככת יושב גבר הודי נמוך קומה ושובר ביצים לתוך קערת מתכת. לידו על הרצפה זוחל תינוק שנראה בן שנה, תלתלים בלונדיניים ועיניים תכולות ענקיות. משהו בו מזכיר לי את נווה, אבל בעיקר הנוכחות שלו נעימה, כי היא נוכחות של חיים אמיתיים, לא של תעשיה עייפה שנועדה לשעשע מערביים משועממים.

אני שולחת חיוך קטן אל עבר ההודי ומתכופפת לפלא הבלונדי. הוא מסתכל עלי מספר שניות ואז מתחיל לזחול באופן בהול לכיוון ההופכי. הוא מגיע למבואה הפנימית ונטולת הדלת, עולה בזהירות על המדרגה ומכוונן את עצמו לאחד החדרים הפנימיים. אני הולכת בעקבותיו באטיות זהירה כדי שלא ירגיש שאני רודפת אחריו. בחדר הימני אני שמה לב לדמות קטנה באחת הפינות רוכנת מעל משהו, וכשהיא מרימה את הראש אני רואה לראשונה את פניה הלבנות מאד והעדינות מאד של נועה. היא מיטיבה עוגות שמרים באחד מעשרים המגשים המפוזרים על פני שולחן מלבני גדול, מעשה שתי וערב. כשהיא שמה לב אלי עומדת ומציצה פנימה היא מיישרת את גווה, תולה את המגבת שבידה על כתפה ומחייכת אלי חיוך רחב, שמאחוריו אני מזהה הבעה מוטרדת.

בחדר הימני אני שמה לב לדמות קטנה באחת הפינות רוכנת מעל משהו, וכשהיא מרימה את הראש אני רואה לראשונה את פניה הלבנות מאד והעדינות מאד של נועה. היא מיטיבה עוגות שמרים באחד מעשרים המגשים המפוזרים על פני שולחן מלבני גדול, מעשה שתי וערב. כשהיא שמה לב אלי עומדת ומציצה פנימה היא מיישרת את גווה, תולה את

המגבת שבידה על כתפה ומחייכת אלי חיוך רחב, שמאחוריו אני מזהה הבעה מוטרדת.

“שלום! ברוכים הבאים…. תכף העוגה מוכנה.” היא מתקרבת לעברי ומנגבת את ידיה במגבת התלויה על כתפה, מושיטה לי יד ימין גרומה. “נועה.”

“רוני,” אני מחייכת, קצת נבוכה, באופן שלא ממש אופייני לי.

“מתי הגעת?”

“אתמול. הגעתי ישר מנפאל.”

“אה, איזה יופי! תכף ראג' מכין לנו ארוחת ב־רגע, סליחה. משיח!” הצעקה שלה פתאומית כל כך שאני לא בטוחה אם המשיח התגלה ברגע זה מאחורי או שהבחורה צריכה אשפוז מידי. “משיח! משייייייייייח!” גונבה שמועה לאזני שהחב”דניקים בהודו הם טיפה… מיוחדים, אבל זה עולה על ציפיותי עשרות מונים. היא מתקרבת לדלת, והדחיפות וחוסר היישוב שבקולה גורמים לי להטיל ספק באופציה הראשונה. אני מסתובבת ורואה את בעל התלתלים הבלונדיים מתקרב בזחילה עסוקה למראה לעברנו. היא עוקפת אותי בעדינות ומרימה אותו מהרצפה למרות מחאותיו הקלושות. “משיח, אתה נראה כמו…” היא בוחנת את בגדיו שקיבלו את הצבע של האספלט ואת פניו המרוחות בשאריות של רוטב אדום, וכתמי לכלוך שחורים ממש באזורים שנשארו כנראה דביקים לגמרי, “כמו עצמך,” היא מחייכת לעצמה ולוקחת את המציאה חזרה לחדר של העוגות. משיח מאד רוצה לחזור לשחק, אבל נועה פורמת את כפתורי בגדיו ומשכיבה אותו להחלפת חיתול על ספה קטנה. היא מתפעלת את הכל בתנועות מיומנות, ותוך כדי מרימה שוב ראש אלי.

“סליחה.” חיוכה הרחב והנינוחות שעלתה על כל גופה ופניה מיד עם הופעתו של הקטנצ'יק עושים אותה יפה יותר ממה שנראתה לי ברגע הראשון. “אז שוב – הגעת מנפאל? את רוני, נכון?”

“נכון.”

“יופי.” היא סוגרת את החיתול החדש, וטופחת בשביעות רצון על בטנו של משיח. “יופי. חיכינו לך.” היא קמה, מרימה אותו ונפנית לחדר הסמוך, מפנה אלי את ראשה. “בואי, תיכנסי. רק נערוך ונאכל.” היא מושיבה אותו על הרצפה ופונה אל מדף עמוס כלי מתכת פשוטים, פורשת

[illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

אמא וצורח כהרגלו שהוא רוצה שוקו, אבל אמא משום מה לא מסוגלת לקום מהמיטה כדי להכין לו. זה היה חריג כל כך, שפשוט הוצאתי את שמוליק מהחדר בהבטחה שאעשה לו שוקו עם יותר אבקה ממה שאמא עושה. כשהצלחתי לשכנע אותו ולקחתי את ידו כדי להוציא אותו החוצה, אמא התהפכה בלאות לא אופיינית במיטה, וראשה המכוסה נגלה לרגע, מבהיק בקרחותו האיומה.

הלב שלי הלם כשיצאתי עם שמוליק מהחדר, הלם כשירדנו במדרגות, הלם כששמתי לו שלוש כפיות שוקו בכוס והוספתי בהיסח הדעת את הרביעית כי לא היה לי פנאי להתמודד עם הדרישה הבלתי מתפשרת שלו, הלם בזמן שמזגתי מים מהקומקום, הלם כשהוספתי חלב.

באותו רגע, הייתי היחידה בבית שלקחה בחשבון במלוא הרצינות את האפשרות שאמא תמות.

*

יש המולה קטנה בכניסה לחדר, ונועה מתיישבת בחיפזון לידי, מסמנת לי בתנועות ידיים וגעיית פרה ללכת ליטול ידיים. אני מרימה את עצמי בכח, כאילו לא מרגישה את הגוף שלי, כאילו נישאת על כנפי מלאכים. ליד פינת הנטילה אני רואה יהודי ששוגר לכאן משלהי המאה ה־18 בפולין, כולל טוקסידו ארוך כזה של נגני פסנתר מפורסמים, אבל זה ארוך גם מקדימה (בהמשך יסתבר שקוראים לזה סירטוק). זקנו הקצר, המקורזל והאדמדם רכון בדבקות מעל ידיו שמפלוני מים זולגים עליהן, וכשהוא מסיים הוא משאיר מעט מים בכף ידו השמאלית ומורח אותם על כף ידו הימנית. ברכתו שקטה, כמעט בלתי נשמעת, לא רועמת ודמונסטרטיבית כמו שהייתי מצפה ממנו. לידו עומד בחור צנום, שנראה מטייל רגיל. שיער שעוד קצוץ צבאית, שרוואל הודי, חולצת פסים עם שרוכים בצוואר שכולם בהודו לובשים ואף אחד שמכבד את עצמו בנפאל לא ילבש, על רגליו כפכפים הודיים מעור חום – סוליה דקה מאוד, כמה פסים להחזיק את כף הרגל ועיגול להחזיק את הבוהן. בפרדוקס מה לחלק התחתון, את צדי לחייו שאני רואה מאחור מעטרים זיפים רכים ובהירים, ועל ראשו יש כיפה שחורה וגדולה שעליה רקום איזשהו כיתוב, ומהמקום שאני עומדת אני רואה רק "מורנו ורבנו מלך". הוא ניגש לנטילת ידיים אחרי היהודי מהשטעטל, ומבצע אותה בדיוק באותו אופן. אחר כך, עדיין בראש מורכן משהו, נפנה אחריו אל עבר השולחן בחדר הפנימי. אני ניגשת לכיור, מעיפה מים על הידיים שלי בחטף וקצת בחוסר סבלנות, וחוזרת לחדר. ברגע שהגוף שלי נוגע בכסא,

[illegible]

[illegible]

הפסקתי להבין למה בעצם הגעתי לפה , וזה נראה לי קצת בזבוז של החיים שלי להסתובב כל היום באתרים תיירותיים ושמורות טבע .” אני מחייכת אליהם ולעצמי , כי לראשונה זה זמן מה הצלחתי לנסח לעצמי משהו מדויק כל כך .

הבחור מפסיק לנבור בצלחת ומרים אלי מבט , מבט נורא חזק כי אני ממש מרגישה אותו עלי , ועל כן מחזירה לו מבט בחטף , ואז מורידה עיניים חזרה לצלחת . בשניות הספורות שאורך לי לעשות את זה נדלקת סירנה בתוך המוח שלי , ואני כמעט נחנקת מחתיכת השקשוקה שהנחתי לעצמי בפה. אני מרימה מבט , ומסתכלת על הירוק הבהיר הזה שוב . ברצינות לא אמרת מילה מאז שבאתי ? הוא מחזיר לי מבט , חזק ומבין , וכל זה אורך אולי חמש שניות , ואז הוא מוריד עיניים חזרה . אני עדיין בקושי נושמת , מתנצלת, ויוצאת לשירותים .

בשירותים אני סוגרת את הדלת מאחורי , נשענת על הכיור ומסתכלת במראה. פנים נטולות איפור , עור עייף , ודמעות בעיניים . אני פותחת את הברז , ומניחה את שתי הידיים שלי , קעורות ומחכות , מתחת לזרם המים. שוטפת את הפנים שלי , את הצוואר , את העיניים .

חמש שניות בלבד זה לקח . העיניים שלנו נפגשו , והוא הסיט את עיניו כמעט מיד , לא חייך ולא רמז לי דבר . ועם כל זאת , ודאות עמוקה פשתה בכולי , ודאות של קרבה , משפחתית כמעט , געגוע . ועיניו החזקות הרגישו לי מלאות במה שנראה לי תחינה .

שלא אלך .